

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. J.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2018, č. j. OD 439/18-2/67.1/18112/Li, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 3. 2020, č. j. 31 A 8/2018-33,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 3. 2020, č. j. 31 A 8/2018-33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Hradci Králové domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 9. 4. 2018, č. j. OD/18/11040/AZD. Tím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se dopustil tak, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil dodržování povinností řidiče, přičemž blíže neurčený řidič dne 10. 8. 2017 v 19:19 hodin v obci Turnov překročil nejvyšší povolenou rychlost 80 km/h, kdy mu byla stacionárním úsekovým rychloměrem používaným Městskou policií Turnov naměřena rychlost 89 km/h (po odečtení odchyly). Tím došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. téhož předpisu.

[2] Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností a uplatňuje tři kasační námítky – postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, neměření automatizovaným technickým prostředkem bez kontroly a neoznámení úseku měření rychlosti

dopravní značkou. Napadený rozsudek požaduje zrušit a věc krajskému soudu vrátit k dalšímu řízení.

[4] U první námitky – postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu – stěžovatel namítá nesprávné posouzení naplnění podmínek stanovených tímto ustanovením. Krajský soud odkazuje na listinu obsahující souhlas Policie ČR s měřením, nicméně tato listina nebyla předmětem rozhodování správního orgánu a správní rozhodnutí se o ní nezmiňují. Splnění zákonných podmínek pro měření rychlosti by měl ale správní orgán prokázat. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou stěžovatel odkazuje, pak není možné nahradit nedostatek odůvodnění správního rozhodnutí v soudním řízení.

[5] Druhá námitka se dotýká naplnění definice „automatizovaného technického prostředku bez obsluhy“ měřicím zařízením v tomto případě. Krajský soud má v neprospěch obviněného presumovat splnění první podmínky, a to že jsou měřena všechna vozidla nepřerušovaně v řadě za sebou, neboť bylo prokázáno, že v průběhu procesu vystupuje strážník, který rozhoduje o oznámení přestupků správnímu orgánu. Podle stěžovatele pak lze pochybovat i o splnění druhé podmínky, a to zda se jedná o prostředek trvale nainstalovaný, projektovaný a zabudovaný do určitého prostoru. To dovozuje ze Záznamu o měření, ze kterého vyplývá, že výsledek je ovlivnitelný postupem instalace zařízení. Mělo-li by se jednat o prostředek splňující druhou podmínku, musel by být nejdříve instalován a až následně ověřen.

[6] Třetí námitka se vztahuje na neoznámení měřeného úseku, kdy stěžovatel nesouhlasí s argumentací krajského soudu o neexistenci povinnosti označit měřené místo značkou IP31. Podle stěžovatele jde totiž pouze o jednu z možností, jak naplnit povinnost vyplývající z § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“). Další možností je například umístění informace na webové stránce. K žádnému prokazatelnému informování stěžovatele ale nedošlo. Znalost soudu o existenci informace na webových stránkách z úřední činnosti nelze považovat za přezkoumatelnou znalost, neboť obsah této stránky není součástí spisového materiálu. Za dostatečné informování pak nelze považovat ani založení vyjádření Policie ČR do správního spisu.

[7] Dle vyjádření žalovaného byla zákonnost řízení dodržena a navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[10] K první kasační námitce, směřující proti absenci vypořádání se s oprávněním Městské policie Turnov měřit rychlost v daném úseku podle § 79a zákona o silničním provozu správními orgány, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Stěžovatel v průběhu správního řízení nikdy nenamítal absenci tohoto oprávnění (podaný odpor i odvolání byly blanketní). Nelze tak vytýkat správním orgánům, že se této skutečnosti nevěnovaly. Za nastalé situace totiž nebylo potřebné, aby blíže zkoumaly pochybnosti, které může mít o těchto skutečnostech jiná osoba (stěžovatel)

pokračování

a které ani ve správním řízení nikdo nevyjádřil. Úkolem správních orgánů není „domýšlet“ za účastníka, který byl ve správním řízení pasivní, nejruznější v úvahu přicházející situace a veškeré možné konstrukce vyvracející spáchání přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 424/2019-29, odst. 17 a judikaturu tam citovanou).

[11] V souladu s citovaným rozsudkem je pak i postup krajského soudu, pokud odkázal na vyjádření Policie ČR, dopravního inspektorátu územního odboru Semily ze dne 22. 12. 2016, č. j. KRPL-121907-1/ČJ-2016-181106-13, který je součástí spisového materiálu (č. l. 6 správního spisu). Z toho vyplývá naplnění podmínek § 79a zákona o silničním provozu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2021, č. j. 8 As 140/2019-42, odst. 40). Námitka tak není důvodná.

[12] Kasační soud se neztotožňuje ani s druhou námitkou stěžovatele ohledně nenaplnění pojmu „automatizovaného technického prostředku bez obsluhy“ předmětným měřicím zařízením. Jak poznamenal již krajský soud (odst. 28 napadeného rozsudku), z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„jedíným dělicím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběru měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru.“* (rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37, odst. 55).

[13] Namítá-li tak stěžovatel, že po zaznamenání je na strážníkovi výběr, které přestupky budou předány k řešení správnímu orgánu, pročez nemůže jít o „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, mýjí se s výše uvedenou definicí. Podmínkou totiž je pouze to, aby byla zaznamenána všechna vozidla, tj. aby nedocházelo k manuálnímu výběru vozidel, která budou zaznamenána. Tento závěr stěžovatel svojí argumentací nevyvrací. Skutečnost, že v rámci následného postupu vybere strážník městské policie ze všech zaznamenaných záznamů jen některé k předání správnímu orgánu, nikterak do uvedeného nezapadá. Sám totiž tento strážník nevybírá, které vozidlo bude zaznamenáno a které nikoliv. Ke stejnému závěru ostatně dospěl krajský soud (odst. 29 napadeného rozsudku), od kterého se kasační soud nemá důvod odchýlit.

[14] Druhá část námitky je taktéž nedůvodná. Zde Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění krajského soudu, který se s touto námitkou již vypořádal (odst. 29 napadeného rozsudku). K závěru, že se jedná o měřidlo trvale nainstalované, projektované a zabudované do určitého prostoru, lze bez pochybností dojít z ověřovacího listu Českého metrologického institutu i záznamu o měření, které jsou součástí spisového materiálu (č. l. 2 a 9 správního spisu).

[15] Nicméně třetí námitka, týkající se informování o pořizování záznamů podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, je důvodná.

[16] Krajský soud pochybil, pokud tuto stěžovatelovu žalobní námitku vypořádal bez dalšího tak, že součástí správního spisu je výše citované vyjádření Policie ČR a že mu je z blíže nespécifikované úřední činnosti známo, že výčet míst, kde probíhá měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, je veřejně dostupný na webových stránkách města Turnov.

[17] Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že takovýto postup není správný. Mělo-li být informování provedeno prostřednictvím webových stránek, musí být v řízení možnost posoudit, z jaké jejich podoby bylo vycházeno. Je přitom nezbytné, aby jejich stav byl pro dokazování odpovídajícím způsobem zachycen. Pokud k tomu krajský soud nepřistoupil, nemůže kasační soud ověřit, jaké informace se na webových stránkách v daném okamžiku nacházely (blíže srov. rozsudek NSS ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, odst. 18 a tam

citovanou judikaturu). Jakkoliv je možné splnit tuto informační povinnost prostřednictvím webových stránek (rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, odst. 16), nedošlo v projednávaném případě k přezkoumatelnému konstatování jejího splnění ze strany krajského soudu.

[18] Nejvyšší správní soud také uvádí, že pochybením krajského soudu v tomto případě je pouze nemožnost přezkoumat jeho znalost z úřední činnosti o uveřejnění informací. Z judikatury vyplývá, že soud „*musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu skutečnosti podle § 121 o. s. ř. známy a jak se o nich dozvěděl. Jinak by nebylo možné přezkoumat, zda se vskutku jedná o skutečnosti známé soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, když z nich vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129). Tento požadavek naplněn nebyl, neboť krajským soudem uvedená znalost z úřední činnosti není blíže specifikovaná a tedy přezkoumatelná.

[19] V této věci lze ještě upozornit, že klíčovým aspektem splnění informační povinnosti podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, bez ohledu na způsob prokazování (doplnění dokazování nebo přezkoumatelný odkaz na znalost z úřední činnosti), je zkoumání splnění ke dni spáchání přestupku (tedy ke dni 10. 8. 2017) a nikoliv ke dni rozhodování soudu (rozsudek NSS ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019- 35, odst. 19).

[20] Co se týče odkazu na vyjádření Policie ČR vložené do správního spisu, nepovažuje Nejvyšší správní soud tento způsob „informování“ za naplňující požadavky § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Založení informace do spisového materiálu totiž z logiky věci nelze označit za „uveřejnění“.

[21] Je tak na krajském soudu, aby se v dalším řízení zabýval otázkou splnění informační povinnosti podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii ke dni inkriminovaného jednání, v tomto rozsahu doplnil dokazování nebo odkázal na konkrétní znalost z úřední činnosti, a následně znovu ve věci rozhodl.

[22] Námitkami směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se kasační soud nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení, jímž je přezkum napadeného rozsudku krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud bude povinen o žalobě rozhodnout znovu, přičemž je vázán názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu